

Sobarica

[odlomek iz romana]

Njeno življenje teče kot po maslu. Lynn se je naučila, kako iz brisač oblikuješ labode. Od gostov, ki ostanejo dlje, včasih dobi celo napitnino. Lynn ne le da čisti, temveč čisti temeljito.

Kjer druge sobarice ne vidijo ničesar več, se pri Lynn šele začne. Motni odtis na mali leseni mizici je pustil kozarec z vodo, odtis, ki ga je mogoče prepoznati le, če se skloniš in zamižiš na eno oko: Lynn seže po loščilu za les in ga odstrani. Črna zrnca v špranjah okenske police so komaj opazne sledi pepela: Lynn jih izbrska z nožem. Prstni odtis na keramični ploščici v višini oči: vsaka druga bi ga prezrla. Predali komod: v njih ne ostane niti ena sama drobtina. Lynn si je pustila rasti nohte na palcih, da lahko odstranjuje umazanijo, ki se je prilepila na armature. Rjuhe ležijo na posteljah, kakor da bi bile sveže zlikane, pa tudi na odejah ni izboklin, iz skladovnice brisač ne gleda niti najmanjši vogal. Pred omare potisne stole, pobriše prah z vrha omar, nato pridejo na vrsto še rebra radiatorjev, kotički na stranišču, osvežilec prostora, zračenje, vonj po svežem. Lynn v minimalno široko režo med ogledalom in steno potisne vlažno brisačo, ki jo ovije okrog rezila kuhinjskega noža, senčnike svetilk očisti znotraj in zunaj, odmika mize in sesa ugreznjena mesta na preprogi.

Lynn se vse pogosteje vrača v sobe. Ne v sobe, ki jih je kdo zapustil, temveč v tiste, v katerih kdo prebiva. Kadar se ji dozdeva, da so gostje na poti, da se ne bodo vrnil, preden se bo znočilo. In tako Lynn vohlja. Kako diši moški, ki prenočuje tukaj? Diši po sivki? Mu pižama smrdi po potu? S katerim pralnim praškom so oprali perilo v kovčku? Breskev? Vijolica? Pomladni vonj? Se brije na suho ali s čopičem? Kaj si je zabeležil na tisti listek? So oblačila

urejeno zložena prek naslonjala stola? Kaj ima v žepih? Zakaj je tukaj? Montaža? Poslovni sestanek? Zasebno potovanje?

V sosednji sobi prebiva ženska: čevlji poleg stola imajo presneto visoke pete, kdor nosi takšne čevlje, mora biti samozavesten, prepričan mora biti sam v sebe, sam sebi se mora zdeti lep, kdor nosi takšne čevlje, si gotovo želi, da bi bil višji od sveta, na hlačkah so sledi izcedka, v kopalnici Lynn odkrije zdravilo, nekoliko skrito, spodaj, na dnu toaletne torbice, KadeFungin, proti glivičnim obolenjem, na kovčku je nalepka, Sabrina Hutwelker, Sabrina, pomisli Lynn, zveni kot Humphrey Bogart.

Soba 309, na stolu je vrečka iz Lidla, le kako si lahko privošči noč v raju hotelu Eden, predrago je zanj, verjetno mu je bivanje plačalo podjetje, v vrečki z napisom Lidl so čips, arašidi, čokolada, pa še steklenica vina s pokrovčkom na navoj, majhen je, tale moški, majhen in debel, mazilo za rane, verjetno je padel, odrgnina, ostanki obliža v smetnjaku, ali pa, pomisli Lynn, ga je kdo udaril, pretepel, morda je to nekdo, iz katerega se vsi norčujejo, ki se mu vsi smejejo, že od šole naprej, ta mali fant z očali, danes nosi leče, odprti posodici za shranjevanje ležita tamle, kot otrok pa vedno tista debela očala, ki so mu izmaličila oči, na nočni omarici lahkoten roman, že hudo izdelan, izvod z napako, gotovo ga je našel na mizi s posebej ugodno ponudbo, za evro in pol, in kakor da bi ta vsota predstavljala neizmerno vrednost, je moški na prvo stran načel besede: ta knjiga pripada Bernieju Willmsu.

Lynn vsak dan ostane nekoliko dlje. Ničesar več nima iskati v sobi, v kateri stoji dolgo po poldnevu, potem ko je že pred nekaj urami končala z delom. Če bi gost kaj pozabil ali bi se mu podrl urnik, če bi se nepričakovano znašel v svoji sobi, bi se Lynn znašla v lepi kaši. Ne ve, ali bi verjeli njenemu izgovoru, ki si ga je

pripravila za vsak primer. Toda prav v tem je čar: v nevarnosti, da te odkrijejo. Zloščljiv potovalni fen? Ta ženska verjetno še nikdar ni bila v hotelu, ali pa ne zaupa hotelskim sušilcem za lase. Copati? Daljše bivanje. Izropan mini bar? Neobrzdano. V postelji ni pižame? Gost je spal gol, ne, pižama je v omari, kar zabrisal jo je vanjo. Lynn pusti pižamo tam, kjer je, zapre omaro, poravna odejo, vendar ji pižama kar ne gre iz glave. Pogleda na uro, odpre omaro, vzame iz nje zgodnji del pižame in ga strese. Zapeña se kot srajca. Lynn si pižamo podrži pred rameni. Nekaj časa kar tako stoji. Vznemirjena je, ko si predstavlja, da bi se lahko vsak hip odprla vrata. Zgornji del ponovno vrže v omaro. Sploh pa, nočna oprava: rožnato rdeča pižama, poleg pa rumene nogavice? Ta ženska je še otrok: rada bi, da bi jo kdo dal spat. Spalna srajčka, s tankimi naramnicami? Le za koga si oblečeš kaj takšnega. Ženska je tukaj sama, enoposteljna soba, postelja je razmetana le na eni strani. Lynn se sleče, hlastno, gola stoji pred ogledalom. Oblačila, ki jih nosi med čiščenjem, odvrže na stol. Hlastno si obleče srajčko. Premajhna ji je, blago komajda zakriva njeno osramje. V tistem trenutku zasliši glasove pred vrati, si strga srajčko s telesa, ta ostane cela, Lynn globoko diha, vendar glasovi potihnejo. Lynn si spet obleče oblačila čistilke in pospravi posteljo.

Zgodilo se je nekega torka.

Lynn je dnevom pripisala barve. Torki imajo barvo jajčnih lupin. Zjutraj je odrezala vrhnji del mehko kuhanega jajca, vendar ga ni pojedla. Zdaj stoji v sobi 303, na hodniku zasliši glasove, se prestraši, izgubila je občutek za čas, pogleda na uro, že zdavnaj ima prosto, in Lynn v trenutku, ko zasliši korake, že ve, da se bodo ustavili prav pred sobo, v kateri je in v kateri ne bi več smela biti. Lynn ima zgornji del gostove pižame oblečen čez uniformo čistilke. Gumbe je zapela. Rokavi so ji mnogo predolgi. Zasliši

ključ v ključavnici. Vrata se odprejo, gost vstopi.

Kaj pa Lynn?

Izginila je.

Njeno srce končno kaže znake življenja.

Leži pod posteljo.

Zakonska postelja je.

Zgornji del pižame ima še na sebi. Lynn položi glavo postrani.

Lahko vidi noge moškega, ki odhaja v kopalnico. Zasliši šumenje prhe. To je njena priložnost. Zapusti svoje skrivališče. Ozre se proti kopalniškim vratom, nič, Lynn zloži zgornji del pižame in ga stlači pod vzglavnik.

Kaj pa zdaj?

Vse, kar mora storiti, je, da čisto tiho zapusti prostor. In že bi bilo vse v redu. Okleva. Še vedno sliši curek prhe.

Lynn ne odpre vrat.

Ostane.

Poigrava se.

Hoče.

Na koži občuti ščemenje skušnjave. Še za hip okleva: Kaj pravzaprav počnem tukaj? Lynn ukrepa.

Splazi se nazaj pod posteljo.

Leži.

Čaka.

Takšno je življenje.

Nekaj minut ji zadošča, da preuči svoj revir, da ga prevohlja in označi. Temno je tam spodaj in prašno, vendar tesnoba ne zajame njenega srca. Če ne bi bilo odprtih stranic, bi ležala kot v grobu, toda stranici sta odprti in prepuščata svetlobo in zrak. Med nosno konico in spodnjim delom letvenega poda je še več kot za dlan prostora. Lynn lahko upre dlani ob letveni pod. Lahko si seže z

rokama okrog glave. Lahko si potisne dlani pod boke. Prečke, soj vzmetnic, letveni pod, dva letvena poda, za vsako vzmetnico po eden, vsak širok približno osemdeset centimetrov, dolg dva metra, na mestu ramen so štiri prečke nekoliko upognjene, ne preveč, skorajda ne motijo, postelja ima štiri noge, nobene dodatne opore na sredini. Lynn se oklene letev v višini bokov.

Moški se vrne v sobo. Prižge televizor. Zaprasketa vžigalnik, sledi dolg, sproščen izdih. Najprej je na vrsti film, ki ga Lynn ne pozna. Zabavno se ji zdi, da iz slišane oblikuje podobe. Nato informativni program. Od zgoraj se sliši tiho dihanje v spanju, vendar moški ne smrči. Le kako lahko zaspi ob tem? Morda je kriv monotoni zven besed? Zdaj se oglasi glas, ki ga Lynn lahko pripiše ameriškemu predsedniku. Pravi: *When I talk about war, I actually talk about peace.* Čez eno uro program ponovijo, skoraj identične novice, v neskončnost. Lynn rahlo zadrema. Naposled tudi sama zaspi. Čez nekaj časa spet pride k sebi, televizija je ugasnjena, boli jo zatilje, toda Lynn se počuti dobro tam spodaj, pod posteljo, nekaj časa prisluškuje dihanju nad seboj. Zjutraj se splazi iz skrivališča, medtem ko je gost pod prho.

Ob sredah ima Lynn prost dan. Skozi zadnja vrata zapusti hotel, ne da bi jo kdo videl. Srce jih hitreje bije, ko pomisli na preteklo noč. Ko pomisli, kaj bi se lahko zgodilo. Ko pomisli, čemu vsemu bi lahko prisluškovala. Ko pomisli, da bi jo lahko zasačili. Prekrije jo plast utrujenosti. Vse je nenavadno lepljivo. Toda ve, da bo to še ponovila, da to mora storiti, ve, da je nekaj našla. Vsak torek, pravi Lynn, vsak torek bom to počela.

V nedeljo postane nemirna. Ne ve, ali bo lahko zdržala do torka. Še dve noči v lastni postelji. Še dve noči sama. In v trenutku, ko pomisli na to, da bi se morda že v ponedeljek splazila pod posteljo

gosta v sobi 307, stara gospa prebiva tam, ki je prišla za en teden in ima začuda nadomestno protezo, ki lebdi v lončku za umivanje zob kot pozabljen smehlaj, v trenutku, ko Lynn ravnokar ožema krpo in posluša, kako voda tiho kaplja, Heinz vstopi v sobo 302, ki jo ravnokar čisti.

»Lynn,« reče.

Lynn vstane in ga pogleda.

»Prejeli smo klic,« pravi Heinz.

»Kakšen klic?«

»Tvoja mama.«

Lynn si sleče uniformo čistilke. Mehanično. Nedelja je bledikavo modra, Lynn gre s taksijem do železniške postaje, z vlakom do doma, štiri ure vožnje, na domači železniški postaji vzame taksi do bolnišnice, tam okleva, kadi in poskuša inhalirati kar največ dima, ter zmečka cigareto v pepelniku, ki je na voljo. Poleg nje kadi moški z veliko prevezo okrog glave, smehlja se. Lynn na recepciji izve številko sobe: 118. Ena plus ena je dve, dve plus dve je štiri, štiri plus štiri je osem. 118. Mama je budna. Njene prve besede so pomirjujoče. Nič hudega ni, pravi mama, na srečo sem še pravi čas prispela v bolnico, operacija je uspela, bypass, v dveh, treh tednih bom spet doma, spremenila življenje, manj maščob in podobno, *je pa lepo, da te vidim, Linda*. Lynn potegne stol k postelji. Od škripanja dobi kurjo polt. V sobi leži še ena ženska, spi, poleg postelje ima sveženj revij.

»Kako je pa prišlo do tega?« vpraša Lynn.

»Kosila sem travo. Vendar je vse v redu, bypass drži, operacija je uspela. Bypass se namreč piše z ipsilonom. Pa sem vedno mislila, da se piše z *aj*, razumeš, tako kot pri *kaj*, pa ga je treba pisati z ipsilonom. Angleško.«

Lynn potegne cigarete iz torbice, se ozre naokrog, si premisli in

jih spet pospravi.

»Kdaj si se vrnila?« vpraša mama.

»Pred tremi meseci.«

»Bi me pa res lahko kdaj obiskala.«

»Seveda,« reče Lynn.

»Sem ti kaj takšnega naredila?«

»Mama,« reče Lynn in jo pogleda na način, da umolkne.

Komaj se držim na nogah, bi ji najraje rekla Lynn, le kako naj prenašam še tebe, če še samo sebe komaj prenašam. Vendar tega ni rekla. Molčala je. Na mojih ramah ni več prostora zate, bi najraje rekla Lynn, toliko da je tam zgoraj nekaj prostora zame, še svojo težo komaj nosim.

Če bi si morala oprtati še tebe, bi se zrušila.

»Dobro, da si tukaj,« reče mama.

»Ne morem dolgo ostati.«

»Seveda.«

Nobene bolečine noče pokazati, pomisli Lynn. Vzela se je skupaj. Le kako se lahko *vzameš skupaj*, pomisli Lynn in se zazre nekam mimo mame. Če nekaj vzameš, to pomeni, da nekaj vzameš proč, vedno gre za uničenje. Vsak dan se moramo vzeti skupaj. Vsak dan naredimo kaj, kar ni možno. Živimo v prostoru sočasnih nasprotij.

»Mi lahko natočiš vodo?«

Lynn naliže vodo v kozarec, malo ogljikovega dioksida, ženska v sosednji postelji se prebudi, tik preden se zbudi, zasmrči, se rahlo zdrzne, pozdravi gostjo, Lynn pokima, mama se za žensko sploh ne zmeni, še naprej se pogovarja z Lynn, govori o rožah, ki jih je posadila, o plevelu, ki ga je oplela, o figuricah, ki jih je izdelala, o načrtih, ki jih je kovala. Jeseni gre v Toskano, s potovalno agencijo.

»Me veseli,« reče Lynn.

»Imaš drobiž?«
»Zakaj?«
»Tukaj imajo avtomate s pijačami.«
Lynn strese vsebino torbice na mizo.
»Kako kaj delo?« vpraša mama.
»Čistim.«
»Kje začneš?«
»Pri kopalnici.«
»Vedno?«
»Najprej kopalnico, nato sobo. Posesam tla.«
»Pobrišeš prah?«
»Vsak dan.«
»Se v enem samem dnevu sploh nabere prah?«
»Komaj ga je mogoče videti. Samo, če sije sonce.«
»Pa ga vendarle pobrišeš?«
»Ja, seveda.«
»S krpo za prah?«
»Z vlažno krpo.«
»Kaj pa postelje?«
»Posteljem.«
»Vsak dan zamenjaš posteljnino?«
»Odvisno.«
»Od česa?«
»Kako dolgo bodo gostje ostali. Če ostanejo samo en dan, moram posteljnino zamenjati vsak dan.«
»Kaj pa, če ostanejo dlje?«
»Potem ne.«
»Kaj pa, če nekdo ostane tri dni?«
»Potem ne.«
»Kaj pa, če nekdo ostane ves teden?«

»Potem po tretjem dnevu.«
»Vsakokrat po tretjem dnevu?«
»Ja.«
»Če bi torej nekdo ostal dva tedna, bi mu štirikrat zamenjala posteljnino?«
»In na koncu še enkrat. Za novega gosta.«
»Kaj pa čevlji?«
»Očistiti jih moram.«
»Vedno?«
»Če jih gost pripravi.«
»Kako pa je z brisačami?«
»Zamenjam jih.«
»Vsak dan?«
»Odvisno.«
»Od česa?«
»Ali ležijo na tleh ali visijo na obešalniku.«
Mama molči. Obe sta izčrpani. Kot po boju. Toliko se pa že dolgo nisva pogovarjali, pomisli Lynn.
»Pa drugače?« čez čas vpraša Lynn.
»Kvačkala sem,« reče mama.
»Kaj pa?«
»Vzorec mlina na veter. Odejico z motivom mlina na veter. Štiri jadra. Vrata. Dve okni.«
»Za koga pa?«
»Za gospo Klöppels.«
»Za rojstni dan?«
»Devetdeset jih bo imela letos.«
Lynn popije požirek vode iz maminega kozarca.
»Zdaj pa moram iti,« reče čez čas, v nekem trenutku. »Imam vlak.«

»Boš še prišla?« vpraša mama.

»Dolga pot je.«

Dobiš otroka, pomisli Lynn, ga vzrediš, hraniš, skrbiš za njegovo vsakdanje preživetje, dovoliš mu, da odide od doma, da ti spolzi iz dlani, v svet, in potem otrok živi v svetu, z drugimi, in mu želiš biti blizu, pa ne moreš, iztrgaš mu nekaj besed, to je vse, preden potone v množico. Lynn vstane. Ne ve, kako naj se poslovi. Mama seže po njeni roki, si ponese njeno dlan kot brisačko k obrazu, kakor da bi si hotela z njeno površino umiti lice. Lynn ji dovoli. Lynn ne more videti same sebe, od zunaj, v prostoru ni ogledala, in ne ve, ali so njena usta proizvedla nasmeh ali pa ostala preprosto ravna, neizrazita, vodoravna črta na površini, ki jo, odkar zna govoriti, imenuje obraz, vendar ji nikdar ni prišla pred obličje, razen v ogledalu, kjer pa že ni več ona sama.

Ko zapre vrata, pusti mamo za seboj in za njo izgine tudi bolnišnica, Lynn seže po cigaretah, vendar iz torbice ne potegne cigaret, temveč posodico z modrimi in belimi tabletami, s tremi prekati, za zjutraj, opoldne in zvečer. Lynn ne ve, kako se je posodica znašla v žepu njene jakne, ne ve, kdaj jo je vzela z mize, vidi le rezultat, in ker ne ve, kaj naj stori, jo odpre, požre belo tableto iz prekata za zvečer, kajti že zdavnaj se je zvečerilo, in tema počasi zagrinja njo in svet, pomisli Lynn, če je sploh mogoče, da nekaj počasi plane nadte, toda ni druge besede, ki bi izrazila to, kar čuti.

V ponedeljek se čiščenje vleče v nedogled. Lynn zapravlja čas. Pa bi se morala podvizati. Namesto da bi čistila hitreje, čisti počasneje. Lončke za umivanje zob izpere dvakrat. Enkrat ji eden pade na tla, razbije se, tako da mora pomesti črepinje in oditi po novega. Na tleh v kopalnici vsepovsod vidi nevidne madeže. Naj

še tako pomiva tla, ni dovolj. Morali bi, pomisli Lynn, odtrgati keramične ploščice iz tal in počistiti pod njimi, vse bi morali pometati ven in narediti na novo, potem bi bilo zares čisto, toda morda tudi ne, morda bi bilo potem šele vse zares svinjsko, od prahu, ki bi ga za seboj pustili delavci. Lynn seže z rokavico globoko pod rob toaletne školjke, tam so mesta, ki jih ne more videti, že od nekdaj so jo mesta, ki jih ne more videti, motila, le od kod naj vem, pomisli Lynn, da so mesta, ki jih ne morem videti, zares čista, mogoče bi si morala priskrbeti zobozdravniško ogledalce, s katerim lahko vidiš tudi notranje robove, straniščno ogledalce, da bi lahko odkrila tudi najmanjše ostanke blata ali kapljice razpršenega urina, toda kaj je z bakterijami, bakterij ne moreš videti, lahko jih le poskušaš pregnati z WC račko, verjeti moraš nalepkam na steklenicah čistil za stranišča, uničuje bakterije in zagotavlja popolno čistočo, poleg pa je slika fanta, ki kleči pred straniščem in čigar zobje se lesketajo tako kot bela emajlirana straniščna školjka.

V torek ob šestih se Lynn splazi pod posteljo in čaka. Soba 308. Parček pride pozno. Pogovarjata se do enih. Ne prepirata se, pogovarjata se o prihodnosti, gre za pogovor, v katerem določeno vlogo igra beseda *že*, gre za hišo, ki naj bi jo kupila, gre za čas, ki naj bi ga prebila skupaj, gre za besedi živeti skupaj, šele ko bova nekoč živela skupaj, bova, pravi moški, in ženska se verjetno nasmehne, gre za otroka, ki ga še ni, gre za življenje, ki še ni bilo živeto, gre za slepo ulico prihodnosti, ki se razprostira po postelji, v temi, ugasnila sta luč, seksa tam zgoraj ni, gre za denar, za financiranje, za posojilo, za zneske, ki jih bodo prispevali starši, gre za nepremičninske posrednike in pretirane provizije, in Lynn se sprašuje, ali ležita objeta, vsaj to, ali vsaksebi, na svoji strani, in se

le gledata, ne da bi se dotikala.

Pogovor se zatika, ne vesta več, kaj bi rekla, prihodnost leži v njenih ustih kot prežvečen žvečilni, in sredi tišine moški nenadoma reče Mimimimi, ženska se za zasmije, moški govori s piskajočim glasom, Mimimimi, govori, jaz sem danski kuhar, reče, ne, pravi žena, to je kuharjev pomočnik, Smörrebröd- Smörrebröd-ramtamtam, poje moški, ženska pa reče, prosim, nehaj, toda moški jo kljub temu žgečka, in ženska se smeji in govori, ne, nehaj, sicer bom zakričala, in moški neha in spet reče Mimimimi, ženska reče, mogoče bi pa poskusila zaspati, nato se vse umiri, samo še enkrat tiho hihitanje, in ženska zašepeta, lahko noč, srček, se vidiva zjutraj, reče moški, in Lynn sliši, kako se tiho obrneta vsak k sebi, postelja zaškrta.

Odslej kar vsak torek. Lynn s seboj vzame krpo in čisti letvene pode. Spodnje strani postelj še nikdar niso bile tako čiste. Prvih nekaj ur Lynn leži čisto sama. Prisluškuje temu, kar se dogaja v njej. Vendar ne sliši ničesar, le bitje svojega srca, včasih. Lynn se počuti povsem izpraznjeno, oči ima zaprte, potone v dremavico. Ko se končno odprejo vrata in nekdo vstopi v sobo, se zdrzne, se zave in položi roke na trebuh. Takrat je budna. Takrat je prisotna.

Tretji torek šumijo papirji, zasliši se pisk vsakokrat, ko odhaja elektronsko sporočilo, pisk, ko kakšno prispe. Moški se med tem od časa do časa pogovarja sam s seboj. Ne boste me, reče, mene že ne. Ko zazvoni mobilni telefon, Lynn ujame polovico pogovora, večinoma gre za številke, morda za borzne tečaje, morda za oznake spisov, nekoč moški reče preprosto štiriindvajset, kot odgovor na vprašanje, štiriindvajset, reče moški, nato premor, nato 311, to bi lahko bila številka sobe, lahko pa bi pomenilo tudi karkoli drugega, nato izreče besedo voljan, preprosto samo to besedo, in Lynn ne ve dobro, kaj ta beseda pomeni, voljan, in odgovor na kakšno

vprašanje bi lahko bila, moški ima bosa stopala, meča poraščena, za hip obstane na eni nogi in si z desno nartjo popraska levo meče, stopalo je prepredeno z rumenkasto poroženelo kožo, in ko noga spet stoji na tleh, Lynn zagleda vraščen noht na palcu. Moški odloži in reče Herbert, Herbert. Reče, to si pa dobro naredil, Herbert. Lynn ne ve, ali s tem misli sebe ali koga drugega. Zasliši sikajoč šum, pogrkavanje, nato moški izreče besedo Katarupp, besedo, katere pomen za Lynn ostane uganka, Katarupp, ponovi in sede na posteljo, pete ima pordele in koža na njih je tanka, povsem drugačna kot na stopalu spredaj pri prstih. Na preprogo poleg postelje pade pokrovček steklenice, moški se skloni, pobere pokrovček, na vsakem prstu ima prstan, celo na palcu, Lynn za hip spreleti, da bi hitro šavsnila in zgrabila moškega za roko, samo da bi zaslišala zaprepaden krik, toda obrne se proč, gleda navzgor v letvene pode, se umiri, diha počasi, diha neslišno.

Četrty terek televizija. Lynn filma ne more videti, le sliši ga lahko. Predstavlja si slike, sliši glasove in šume, vidi, kar hoče videti, izmišlja si lastne prizore, pa naj so ustrezni ali ne. Že nedvoumnost zvokov jo utesnjuje. Če so koraki ali loputanje z vrati, če je krik ali motor, ki ga nekdo prižge; če je poljub ali udarec, če se kdo davi ali na hitro pobegne, si Lynn misli, da toliko sploh noče slišati. Najraje ima tišino. V tišini je vse mogoče. Kadar televizor umolkne, kadar film molči, ko so v prostoru le še podobe, slike, ki jih ne more videti, se ji zdi, kakor da bi za trenutek padla iz časa, kakor da ne bi bila le ona sama. Ti trenutki so redki. Vendar odevajo Lynn kot topla odeja.

Ob torkih pokliče mamó, gre za ritual.

Lynn stoji s slušalko v roki. Še ne vtipka številke. Telefonska slušalka, reče Lynn v prazno. Slušalka je podobna školjki, reče

Lynn, le zakaj se ji zdi podobna školjki? Ko je bila majhna, je nekoč na plaži našla školjko, jo prinesla materi, ki je ležala v kopalkah, bela kot jogurt pod senčnikom, s knjigo v roki.

Školjka, je rekla Lynn, našla sem školjko.

Mama je rekla, da jo mora podržati k ušesu.

In Lynn si je podržala školjko k ušesu.

Kaj slišiš? jo je vprašala mama.

Šumenje, je rekla Lynn.

Šumenje morja, je rekla mama, valove, ki so ujeti v školjki.

Morje? je vprašala Lynn.

Morje, je rekla mama in brala dalje.

Kako, je razmišljala Lynn, le kako lahko školjka vase ujame morje, le kako lahko nekaj tako majhnega in krhkega, kot je školjka, ujame vase nekaj tako velikega in neuničljivega, kot je morje, kot so morski valovi, šumenje morja? Takrat je vzela školjko s seboj v sobo in jo položila na nočno omarico, in ker ni mogla spati, je vedno znova prislanjala uho k školjki, bolščala v temo in prisluškovala zvokom valov. Vzela je kozarec z vodo in ga izpila do dna, in le zato, ker je vzela kozarec z vodo in ga izpila do dna, je v roki držala kozarec z vodo in si ga nenadoma poveznila čez uho, in le zato, ker si je poveznila kozarec z vodo čez uho, je zaslišala enako šumenje, kakršno je prihajalo iz školjke, iste valove, isti veter. In Lynn je ponovno odložila kozarec z vodo in vrgla školjko v smeti, ker je nenadoma zaslutila, da je vse v življenju le prevara.

Übersetzt von Amalija Maček